

[Lis Noer Holmberg]

på, hvad man kan få amterne til at betale, om man nu kan få de gamle opbevaret på sygehuse, for så er det amterne, der skal betale.

Derfor må vi prøve at arbejde hen imod, at vi kun har én kasse, hvis vi fortsat skal have tre instanser, for det andet duer altså ikke. Det er for dyrt, og det er for dårligt.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal kun lige gøre et par ganske korte afsluttende bemærkninger, specielt til hr. Poul Erik Dyrland angående flertal for det ene eller for det andet. Jeg mener ikke, at jeg udtrykte mig sådan, at jeg sagde, at der efter debatten i dag var flertal her i salen for amternes nedlæggelse. Det, jeg derimod gav udtryk for, var, at jeg mener, der var et betragteligt antal partier og dermed også et pænt flertal bag, at vi må sætte os ned og finde ud af nogle positive løsninger for hele det system.

For så vidt angår hr. Ole Vig Jensen beklager jeg, hvis jeg er kommet til at sige et eller andet, som kunne krænke. Det, jeg mente, var sådan set bare, at hr. Ole Vig Jensen udtrykte sig rimelig negativt om Fremskridtspartiets forslag.

Når det gælder indenrigsministeren, vil jeg sige, at jeg synes, det var meget store og meget kraftige ord, indenrigsministeren brugte om sygehusvæsenet. Indenrigsministeren sprang let og elegant over, at der i stort set alle amter – i hvert fald i et pænt antal af vores amter – har været betydelig uro over prestigeagtigt sygehusbyggeri, der efterfølgende har medført nedlæggelse af små, velfungerende sygehuse.

Det er ikke dermed sagt, at jeg mener, vi for enhver pris skal bevare ethvert sygehus – det vil jeg gerne fritages for at få hæftet på mig – men jeg mener, at det flere steder i dette land er gået hårdt ud over det, jeg kalder velfungerende sygehuse – at man simpelt hen i amterne har forbygget sig. Og det tror jeg ikke staten kunne have gjort ringere, for jeg tror nok, at sundhedsministeren sammen med sine embedsmænd ville have lagt en overordnet plan for Folketinget, som ville have medført, at vi ikke var kommet ud i sådan nogle situationer.

Jeg vil ikke i dag gå ind i en debat om, hvad prestige er, men jeg tror, det er kendt for enhver, at der er visse mennesker rundt omkring i landet, der vil sætte sig visse mindesmærker.

Hvad angår særforsoget, har jeg ikke andre bemærkninger, end at jeg er enig i, at den ville

stå sig vældig godt ved at blive ført endnu mere ud i kommunerne.

Til slut vil jeg gerne sige til indenrigsministeren, at det arbejde, vi nu skal have i gang, mere eller mindre begynder i morgen kl. 11, for da er Kommunaludvalget inviteret over til indenrigsministeren for at gennemgå hele økonomien mellem kommuner, amter og stat osv. Så det kunne egentlig danne et ganske godt første udgangspunkt for at drøfte alt det, vi skal videre med.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil lige sige til hr. Poul Nødgaard, at der ikke er nogen statsgaranti for, at man ikke havde nedlagt små sygehuse, hvis staten havde sygehusvæsenet under sig kompetencemæssigt. Jeg havde nær sagt tværtimod. Jeg tror, det er lettere for befolkningen lokalt at påvirke et amtsråd, end det er at påvirke den lovgivende forsamling i København. Det siger min erfaring mig i hvert tilfælde.

I anledning af hr. Aage Brusgaards spørgsmål om specielt zonelovskompetencen må jeg afstå fra at stå her og fortælle, hvad ressortministre ønsker på egne områder i delspørgsmål. Men jeg kan da nævne, at der jo er frikommuneforsøg i gang i bl.a. Tinglev Kommune og andre steder, hvor kommunen har fået den zonelovskompetence, som ellers var henlagt til amtsrådet, igen ud fra det samme: at man prøver område for område, hvilke opgaver der kan løses af kommunen. For det første stiller man det alvorligste spørgsmål: Skal opgaven overhovedet løses af en offentlig myndighed? Hvis svaret er ja, prøver man at finde ud af, om kommunen ikke i virkeligheden kan forestå denne opgave, det, som ikke i sig selv kan udlægges som institutionsafgørelser på brugerniveau, f.eks. zonelovskompetencen.

Men det er jo netop det, der er i gang, og det må være de forsøg, der danner baggrund for, at Folketinget efterfølgende kan ændre lovgivningen, så kommunerne får den beføjelse, der i dag bl.a. er henlagt til amtsrådet, altså punkt for punkt at afprøve opgavefordelingen. Det er, som jeg sagde, en evigt vedvarende proces, at man uanset hvilket lovområde altid er villig til kritisk at vurdere, hvem det er, der egentlig varetager den, og om vi er sikre på, at det er den rigtige løsning.